

РЕШЕНИЕ

№ 854

гр. София, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11163** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. А. Ш., гражданин на И. срещу Решение № 15961/27.10.2023 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Изложени са твърдения, че ако бъде върнат в И., животът му ще бъде изложен на опасност, защото страната се доминира от шиитското малцинство, което е в конфликт с екстремистката групировка „Ислямска държава”. Соочи, че са налице всички предпоставки за да му се предостави хуманитарен статут, защото страната се намира в ситуация на вътрешен въоръжен конфликт. Според оспорващия, административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и без да събере допълнителна информация за страната на произход на търсещия закрила, така както е посочено в методологията на Европейската агенция за убежището. Твърди се, че в решението не е обсъдена и актуалната информация в страната на произход. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана практика на Съда на европейския съюз и Европейския съд за правата на човека.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат С. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява.

Участвалият в производството по делото представител на СГП намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 22402/18.08.2022 г. до Държавната агенция за бежанците М. А. Ш. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 22402/18.08.2022 г.

Видно от писмо № М - 18658 от 27.09.2022 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на М. А. Ш., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

С решение № 15830/28.10.2022 г. производството по предоставяне на международна закрила е прекратено, поради обстоятелството, че чуждестранният гражданин, самоволно е напуснал РПЦ – [населено място], не се явил на насроченото интервю и е в неизвестност.

С молба от 02.12.2022 г. М. А. Ш. се е явил в ДАБ и е поискал възобновяване на производството по предоставяне на международна закрила.

На 04.01.2022 г. с търсеция закрила е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № УП 22402 от същата дата. Оспорващия твърди, че е напуснал И. легално с виза за Турция през юни 2022 г. и от там, с помощта на трафиканти е пристигнал нелегално в България. В България е подал молба за предоставяне на международна закрила, но не е изчакал произнасяне по нея, защото целта му е била да стигне до Германия. Напуснал е нелегално страната и пристигайки в Германия е подал отново молба, но е бил върнат в България. Като причина за напускане на страната по произход оспорващият сочи религиозната вражда между сунити и шиити в И.. Твърди, че вуйчо му и синът му са били убити в М., където са живели. През 2014 г., когато градът е бил превзет от „Ислямска държава”, екстремистите започнали да избиват хора, които са служели на правителството. Брат му, който е служил в иракската армия е бил отвлечен и впоследствие убит. През 2015 г. бащата на оспорващият е бил арестуван от „Ислямска държава”, бил е измъчван и скоро след това е починал. Това е била причината през тази година, той и останалите членове на семейството му да се преместят в [населено място], в лагер за бежанци. Там условията са били много мизерни и бедни. След като [населено място] е бил освободен от „Ислямска държава”, М. А. Ш. се е върнал там, но къщата им е била изцяло разрушена. Държавата не отпуснала никакви средства за възстановяване, поради което той е бил принуден да се върне в бежанския лагер. През 2021 г. – 2022 г. заедно с други, в неговото положение се включил в демонстрации. Бил е задържан и освободен под гаранция. По време на протестите е бил бит от силите за сигурност. Така решил да замине за Европа. В И. в момента живеят тримата му братя, майка му и сестра му.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства,

Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-933/10.07.2023 г., съставена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И. и Иракски К..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на Р. Арманлично и в присъствието на преводач, видно от положения подпис на 14.11.2023 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 17.11.2023 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че М. А. Ш. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на И. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници, работещи за неправителствени организации и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от М. А. Ш. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в И., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че е имал проблеми с официалните власти, поради участието си в демонстрации и дори е бил арестуван, но е освободен след една седмица срещу гаранция. Това обстоятелство, дори да е вярно, не може само по себе си да бъде основание за предоставяне на международна закрила. М. А. Ш. не е бил арестуван заради своите религия, раса, етническа или политическа принадлежност. Арестът му е бил защото е участвал в демонстрация срещу лошото управление и срещу социалното и икономическото положение в страната. Общеизвестно е, че при такъв вид демонстрации, понякога действията на протестиращите ескалират, което е основание за арест на някои от участниците. Оспорващият не твърди, че в ареста е бил подложен на мъчения или на нечовешко отношение, само заради религията си, расата си, етническата си принадлежност или принадлежността си към политическа партия или социална група. Изтъква, че основна причина за напускането на И. е тежкия живот в лагера в Д. и

липсата на работа. Очевидно в случая проблемите на чужденеца, доколкото такива наистина съществуват, касаят обстоятелства, които не кореспондират с основанията за предоставяне на международна закрила и не могат да обосноват други изводи, освен тези направени от Председателя на ДАБ. Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорвания не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Няма съмнение, че на много места в И. и Иракски К. има спорадични актове на тероризъм и насилие. Това е описано в цитираната по-горе справка. Северните части на И. се считат за по-малко опасни от другите части в страната, но и там широко е разпространена организираната престъпност, която е предпоставка за отвлечения, убийства, грабежи и отмъщения на „честта“. Като цяло, въпреки актовете на насилие, ситуацията в Иракски К. е спокойна.

Макар и неохотно, двете водещи партии в К. си сътрудничат, което е предпоставка за икономическо стабилизиране. В региона действа добре организирана военна организация „Пешмегара“, която отговаря за реда и сигурността. В района на [населено място], действат много неправителствени и хуманитарни организации, а напоследък има и голям ръст на чуждестранни туристи. Наблюдава се и ръст на чуждестранните инвестиции.

Съдът извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, www.esoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в И., имащи характера на вътрешен въоръжен конфликт, нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие над цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на И. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на М. А. Ш. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Ш., гражданин на И. срещу Решение № 15961/27.10.2023 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.